

plaaig die al de rest besmet, het virus waarvan de Europese verlamming reeds het symptoom vormt. In de onderhandelingen van het GATT redt men de meubels van Europa, maar men verbrandt ze in Sarajevo. In zekere zin is dat een goede zaak. Het nep-Europa, het onvindbare Europa, het Europa dat ineengeknutseld is in de meest hypocriete stuip trekkingen, hecht zich vast: Sarajevo. En in die zin zouden de Serviërs bijna fungeren als instrument van de demystificatie, als wilde analist van dat spook-Europa, het Europa van de techno-democratische politici die net zo triomfalistisch zijn in hun redevoeringen als aftands in de feiten. Want men kan goed zien dat Europa in verval raakt naarmate het discours over Europa opbloeit (net zoals men kan zien dat de mensenrechten in verval raken naarmate het discours over de mensenrechten zich uitbreidt). Maar eigenlijk moet men zelfs daar het laatste woord van de geschiedenis niet zoeken. Het laatste woord, de sleutel, schuilt in het feit dat de Serven, als vectoren van de etnische zuivering, de scherpe spits vormen van het Europa dat zich aan het vormen is. Want het 'reële' Europa is van zichzelf het blanke Europa aan het maken, het gebleekte, geïntegreerde en gepurifieerde Europa, op moreel, economisch of etnisch vlak. Het is zichzelf triomfantelijk aan het vormen in Sarajevo en in

die zin is wat zich daar afspeelt helemaal geen ongelukje op het parcours van een onbestaand, vroom en democratisch Europa, maar een logische en opwaartse fase in de Nieuwe Europese Orde, filiaal van de Nieuwe Wereldorde, die overal gekenmerkt wordt door 'blank' integritisme, protectionisme, discriminatie en controle. Men zegt: als we ze laten doen in Sarajevo, zullen wij er daarna ook recht op hebben. Maar we zijn al op dat punt aangekomen. Alle Europese landen zijn de weg van de etnische zuivering ingeslagen. Dat is het ware Europa, dat zich langzaam vormt in de schaduw van de parlementen, en haar speerpunt is Servië. Het is nutteloos om één of andere passiviteit aan te voeren, één of andere onmacht tot reageren, aangezien het om een programma gaat dat in een logische uitvoeringsfase zit, en waarvan Bosnië slechts de nieuwe grens vormt.

Waarom, denkt u, is Le Pen grotendeels verdwenen van de politieke scène? Omdat de kern van zijn ideeën overal in de politieke klasse is geïnfiltrerd, onder de vorm van Franse distinctie, heilige eenheid, euronationalistische reflex, protectionisme. Er is geen Le Pen meer nodig, aangezien hij gewonnen heeft, niet politiek maar als een virus, in de mentaliteit. Waarom zou dat ophouden

FORCE COMMANDER PUT IN CONTACT WITH INFORMANT BY VERY VERY IMPORTANT GOVERNMENT POLITICIAN

RWANDA 1994

RWANDA 1994

RWANDA 1994

RWANDA 1994

RWANDA 1994

RWANDA 1994

RWANDA

1994

RWANDA 1994

RWANDA 1994

RWANDA 1994

RWANDA 1994

RWANDA 1994

RWANDA 1994

TO BE ASSASSINATED UPON ENTRY OR EXIT FROM PARLIAMENT. BELGIAN TROOPS WERE TO BE PROVOKED AND

'Wat?'

'De doden,' verklaarde hij nader. 'Waarschijnlijk waren het alle mensen die bij het station stonden.'

De vrouw nam hem op met een medelijdende blik. 'Hier zijn geen doden geweest,' zei ze. 'Al sinds de tijd van uw oom, de kolonel, is er in Macondo niets gebeurd.' In de drie keukens waar José Arcadio Segundo zich nog ophield voordat hij zijn huis bereikte, zei iedereen hetzelfde: 'Er zijn geen doden geweest.'

Hij liep over het stationsplein en zag er de eetkraampjes, die keurig op elkaar gestapeld stonden, maar ook daar vond hij geen spoor van het bloedbad. De straten lagen verlaten onder de onophoudelijke regen en de huizen waren dicht, zonder een teken van leven binnen hun muren. De enige menselijke noot kwam van het eerste klokkegelui voor de mis. (...)

De officiële lezing van de gebeurtenissen, duizend maal herhaald en in het gehele land ingehamerd met alle communicatiemiddelen die de regering maar ten dienste stonden, drong zich ten slotte aan iedereen op; er waren geen doden gevallen, de arbeiders waren tevreden naar hun gezinnen weergekeerd en de bananenmaatschappij schortte alle activiteiten op zolang het regende. (...) 'Dat is vast een droom geweest,' hielden de officieren vol. 'In Macondo is niets gebeurd, gebeurt niets en zal ook nooit iets gebeuren. Dit is een gelukkig dorp.' Zo wisten ze de uitroeiing van de vakbondsleiders tot een goed einde te brengen.

José Arcadio Segundo was de enige die het overleefde. (...)

'Het waren er meer dan drieduizend,' was alles wat José Arcadio Segundo zei. 'Nu weet ik zeker dat het alle mensen waren die bij het station stonden.'

Gabriel García Márquez, 'Honderd jaar eenzaamheid', vertaald door C.A.G. van den Broek, Meulenhoff Amsterdam, 4de druk, 1974, p. 314 e.v.